

Caspari Center NYHETER

Mars 2011

Utruster den
neste generasjonen av
Jesus-troende jøder

Den typisk messiansk troende er en immigrant.

55 HaNevi'im St.,
PO Box 46
Jerusalem 91000, Israel
Telefon: +972 2-6233926
Faks: +972 2-6251933
E-post: Caspari@caspari.com

Vårt USA-kontor:

PO Box 147
Wheaton,
IL 60189 USA
Telefon: +1 630-668-3328
Faks: +1 630-668-6473
E-post: CaspariUSA@caspari.com

www.caspari.com

«Ja» = «Ken»... = «Da»?!

En gjennomsnittlig messiansk Jesus-troende, per mars 2011, er... Ja, hvem er han? Et forsøk på å svare ut fra inntrykkene fra israelsk media de siste årene vil kanskje få deg til å tenke på en lokal israeler, som er stolt over å ha tjent i Israels forsvarsstyrker, kanskje til og med i en kampanje. På den ene siden har han ingen spesiell religiøs kledning, han studerer, har en vanlig jobb og betaler skatt. På den andre siden er han kanskje en del av en familie, eller har sin egen familie, som samles rundt Sabbatsbordet hver fredag kveld, og feirer andre bibelske helligdager. Han følger mer eller mindre års-gamle tradisjoner. Med andre ord: en gjennomsnittlig troende er israelsk på alle måter.

I likhet med mange andre bilder av Israel som media forsøker å selge oss, er det og her mye som mangler. Selvfølgelig er det ikke helt fjernt fra virkeligheten. I dag har vi i det messianske fellesskapet lokale israelere i blant oss – ca. 10%. I tillegg er 10-15% arbeidere fra andre land (prosenttallene er estimater ettersom det ikke finnes noen nøyaktig data). Så det er helt tydelig at den typisk messiansk troende er en immigrant. Dessuten er hans morsmål mest sannsynlig russisk, fordi minst halvparten av alle de messianske i Israel kommer fra tidligere Sovjetunionen. Hvorfor?

Israels historie har vært tett forbundet med «landet i nord», som Jeremia kalte det (16,15). Fra begynnelsen: de aller første sionistiske immigrantene på slutten av 1800-tallet og begynnelsen av 1900-tallet var russiske jøder som flyktet fra forfølgelser. Den siste bølgen av russisktalende kom tidlig på 90-tallet, og siden den tid har Israel tatt i mot over en million mennesker fra tidligere Sovjet – nærmere en femtedel av befolkningen. En gammel vits lyder: «Du har vært i landet så lenge, og enda snakker du ikke russisk?»

Sovjetregimet hadde generelt lite rom for religiøs frihet, for å si det mildt. Dermed, fratatt all religiøs og åndelig arv, jøder fra tidligere Sovjet var naturligvis – og er fortsatt – den gruppen som er mest åpne for evangeliet blant israelere i dag. Noen kom til tro i deres opphavsland etter «jerneteppe» fall, vanligvis gjennom den ortodokse kirken, og noen gjennom Baptistene, Pinsevennene og de karismatiske; andre kom til kirken etter de kom til Israel.

Sammenlignet med andre nasjoner har russere hatt suksess med å møte utfordringene ved integrasjon i deres nye land. Dette er dokumentert ved en betydningsfull «russisk tilstedeværelse» i nesten alle områder i israelsk liv, fra Knesset (parlamentet) til idrettslag, og det kan tilskrives fleksibilitet, en sterk arbeidsmoral og gratis høyere utdanning – en av de få fordelene ved kommunismen som de tok med seg. De har også forandret Israel kulturelt: i dag kan man finne russiske aviser, bokhandlere, matvarebutikker og skilt i hver eneste by, og russisk radio og TV er tilgjengelig rundt om i landet. Denne forandringen er en blandet fornøyelse: den tillater russiske immigranter til å ta vare på og glede seg over sin opprinnelige kultur, men den demotiverer dem og noe fra å gå dypere i den israelske.

Det samme kan i mye mindre skala bli sagt om det messianske fellesskapet i Israel. På den ene siden er mange russere i dag medlemmer av hebraisktalende menigheter, og går i mer eller mindre grad tilbake til sin bibelske

jødiske arv. Mange er pastorer og ledere, og noen jobber på nasjonalt nivå, side ved side med andre. På den andre siden finnes det også ledere og menigheter som beveger seg mot å skape en teologisk og kulturell getto, hvor kulturell bevissthet og rådene fra «de andre» ikke er ønsket velkommen.

Getto-mentaliteten er farlig på mange områder, men det som bekymrer meg mest er den neste generasjonen. Troen begynte ikke med oss, og den ender heller ikke med oss. For å føre den videre til våre barn – som helt sikkert snakker bedre hebraisk enn oss – må vi lære deres språk, i enhver betydning av ordet. Vil det kreve ydmykhet og arbeid? Selvfølgelig! Men jeg tror fast på at det er verdt strevet. Så på forhånd takk for deres bønner.

Alec Goldberg

Møt pastoren – eller rabbineren?

Leon Mazin er en travel man, og å få ham til å stille opp på et intervju er ingen enkel oppgave. Men, med Gud er selv det mulig. Han leder «Shavei Tzion»- en messiansk menighet i Haifa. Der er de eneste innfødte israelerne barn og unge, som kommer med deres russisk-talende foreldre.

Leon, kan du fortelle litt om deg selv og din familie?

Jeg er gift med Nina, og vi kommer begge fra tidligere Sovjetunionen – jeg fra Bobruisk (Hviterusland), og hun fra Simferopol (Ukraina). Jeg flyttet hit i 1989, etter å ha fullført mine ingeniørstudier på Riga Tekniske Universitet, og Nina kom til Israel i 1990. Vi møttes og ble gift her, og i dag har vi 5 barn, mellom 3 og 16 år.

Hva fikk deg til å flytte til Israel?

Det er lettere å si hva ikke er blitt oss til å flytte til Israel: hverken antisemittisme, som var tilstede men ikke forferdelig, eller økonomiske vanskeligheter (familien vår har det ok økonomisk). Jeg kan ikke gi noen rasjonell årsak. I dag, når jeg ser tilbake, sier jeg at det var Guds hånd over jødene fra «landet i nord» som drev oss hit.

Hvordan vil du beskrive integrasjonen til et nytt liv?

Vel, språket var ikke et problem. På den tiden var det så få russere her at vi rett og slett måtte snakke hebraisk. Men, det var og noen vanskeligheter. For det første, kultursjokk. Jeg kom fra Riga – på mange måter en vestlig by, selv under Sovjet – og plutselig fant jeg meg selv i et nabolag med mange religiøse jøder fra Marokko. For det andre, med en grad i *robotics* kunne jeg ikke finne en jobb her innenfor mitt felt, så jeg måtte jobbe i byggebransjen.

Hvilket språk snakker dere hjemme – russisk eller hebraisk?

Begge. Barnas russisk er selvfølgelig mindre flytende enn hebraisken, særlig når det kommer til lesing og skriving, men de forstår og snakker godt.

Over til din tro: var det lett for deg som en jøde å begynne å tro på Jesus?

Jeg vokste opp i en sekulær jødisk familie. Vi hadde ingen religiøs dimensjon i identiten vår; selvfølgelig hadde vi matzot (usyret brød) hjemme i påsken, men det var det, praktisk talt. Når det kom til Jesus, hadde jeg et dilemma som en jøde. For meg var han først og fremst Gud for hedningene. Å bli overbevist om at han faktisk er Gud krevde intens og fokusert bønn, leting i skriftene og en åpenbaring som jeg opplevde.

Kan du fortelle oss om menigheten din i Haifa?

Vi er omkring 140 mennesker, hvor ca. 40 av dem er barn og unge. Jeg forkynner på både russisk og hebraisk, det kommer an på anledningen. Sabbatsgudstjenesten er ganske lik som i synagogen, vi holder også kashrut lovene, omskjærer guttene våre og feirer de jødiske helligdagene.

Med andre ord, du likner ingen protestant.

Ikke i det hele tatt! Selvfølgelig er de jødiske tradisjonene hverken veien til frelse eller manipulatoriske misjonstriks for oss. Vi vektlegger det fordi vi er overbevist om at Guds pakt med Jerusalem og Israel, i tillegg til Hans bestemmelser for oss som et folk og Hans løfter til oss, varer evig, og at troen på Jesus ikke tar bort noe av dette. Apostlenes Gjæringer viser dette veldig tydelig. Vi er jøder, vi bor i Israel og vår livsstil skal reflektere det.

Caspari drar nordover

Du må bo i Israel for å vite hva fem minutter betyr her... Eller hvorfor fremmede på et buss stopp innleder en samtale og spør om helsen til dine foreldre... Eller hvorfor vi sier at landet vårt er veldig lite, men har veldig lange veier. Ok, la meg i alle fall forklare den siste: for en gjennomsnittlig israeler er 60 eller 70 kilometer nesten avstanden mellom jorda og månen. Å ja, mange kjører så langt for å komme på jobb og tilbake, eller å se familien en gang innimellom – men sjeldent for noen annen grunn.

Seksti kilometer er forresten avstanden fra Haifa til Netanya. Det er i Netanya vi har hatt vårt nasjonale seminar for sabbatskole lærere de siste 14 årene, men de siste årene har det kommet færre og færre deltakere fra nord, inkludert Haifa – noe som fikk oss til å tenke på og be for å gå til dem i stedet for å be dem om å komme til oss.

Å ha et seminar i Haifa virket viktig av andre årsaker også. En, er det høye antallet menigheter nord i Israel. En annen er at rundt 60-70% av sabbatskole lærerne er russisk-talende, som ønsker å ivareta sitt språk og sin kultur, i det minste innenfor familien. For det tredje hadde vi allerede et seminar på russisk i fjor i Tel Aviv som viste oss at det finnes et behov der.

Så dusinvis av russisk-talende lærere fra nord ble invitert til å delta på arrangementet 25. februar i Haifa. Denne gangen var det ikke nok at læreren var i stand til å undervise om sabbatskole, men å gjøre det med kunnskaper om den tverrkulturelle situasjonen til forsamlingen. Siden dette også var det første av denne typen arrangement var fiasko spesielt uønsket.

Utfordringen ble møtt glimrende av Hadassah K., en erfaren lærer fra Tel Aviv. Hennes brede erfaring og hennes forståelse av både russisk og israelsk kultur, gjorde henne i stand til å formidle effektivt til forsamlingen. Seminaret behandlet de viktigste temaene: Hva bør være prioriteringene: å følge programmet eller å se barnas verdi, deres indre verden og potensiale? Hvordan kan en lærer unngå problemer med disiplin? Hvordan kan Gud bli gjort levende for barna?

Deltakerne var veldig takknemlige, og vi er sikre på at dette første sabbatskoleseminaret nord i Israel er begynnelsen på noe enda større som kommer.

Rita Kontorovich

media review ✂

Utvalgte sitater fra Caspari Center Media Review Caspari Center utgir en ukentlig oppsummering av artikler skrevet i den israelske pressen som omtaler messianiske jøder, jødisk-kristne relasjoner, misjonsarbeid og kristne i Israel. For å motta "Media Review" gratis (på engelsk) register deg på vår nettside: http://www.caspari.com/media_review/.

Mange aviser dekket den store demonstrasjonen av mellom 500 til 1000 ortodokse jøder mot den messianske menigheten i Ashdod 22. februar.

«Vi snakker her om sekten som kaller seg selv 'messianske jøder', som opererer med et stort budsjett fra kristne organisasjoner rundt om i verden... Deres mål er å utrydde det jødiske folket og få så mange jøder som mulig over til kristendommen. Vårt budskap er enkelt: Jødene mistet en tredel av sine medlemmer, seks millioner jøder, under Holocaust, og det kan ikke skje i dag, i Israel, at misjonærene skal fortsette å ødelegge flere av våre brødre... Vi forsøker også å påvirke huseieren, som leide ut stedet til sekten, til å avslutte leiekontrakten og tvinge misjonærene ut av stedet som tidligere, før de flyttet inn, var et senter for Torastudier,» sa Rabbi Benjamin Walkin noen dager før protesten.

Under selve protesten sammenlignet Rabbi Yosef Sheinin de messianske jødene med Hitler: «De ønsker en endelig løsning, slik Hitler ønsket, de har ikke de tekniske instrumentene for utryddelse, så de bruker de gjør det ved vranglære som leder til frafall.»

Ashdod BeKoterot (16. februar), Yediot Ashdod (25. februar), Kan HaDarom (25. februar), HaShavua BeAshdod (25. februar).

Husk...

Det var omkring 25 tenåringer som pratet med hverandre i kirkens aktivitetsrom, men de ble stille før et øyeblikk da jeg kom gående inn i rommet med en sykkel og tok ned sykkelstøtten. Så fort jeg gjorde det, kom spørsmålene deres flygende som konfetti:

- «Hvem sin sykkel er det?»
- «Hvorfor kommer du hit med en sykkel?»
- «Skal du gi den bort?»
- «Skal du sykle på den?»

Jeg hadde blitt spurt om å snakke med kirkens ungdomsgruppe om nattverd, og jeg brukte sykkelen for å hjelpe dem til å tenke på Herrens Måltid på en ny måte. Jeg spurte om noen av dem visste hva uttrykket «musikalsk hukommelse» betydde (det gjorde de ikke), så jeg fortalte at det er et formelt navn på et fenomen de alle hadde opplevd. «Om du regelmessig øver på en spesiell motorisk egenskap, som maskinskriving, kaste en ball eller spille et instrument, blir bevegelsen lagret i langtidshukommelsen og du kan gjøre den uten å tenke på den».

Som å sykle!» en ung man lo.

Jeg nikket og fortalte dem om noe jeg hadde gjort gjennom oppveksten som hadde blitt en del av min åndelige «muskel hukommelse» - min jødiske families årlige påske-seder. Det sermonele måltidet, som gjenforteller Guds mirakuløse utfrielse av mitt folk fra generasjoner av slaveri i Egypt, var både et ritual og en fest. Bestefaren min insisterte på å lese hvert eneste avsnitt i *Haggadah*, heftet som gjenforteller utvandringen. Symbolene vann, egg, persille, saltvann, bitter pepperrot, søt *charoset* (en mix av epler, kanel, vin og nøtter), lammeknoke, vin og *matza* (usyret brød) var midtpunktet på bordet, levende illustrasjoner av en sann historie som hadde blitt videreført i generasjoner av lydighet til Guds bud om å huske og gjenfortelle (2. Mos 13,8). Seder betydde aktiv deltakelse av alle mens vi sang, ba, spiste og husket.

Denne typen aktivitet, deltakende påminnelse, var beskrevet i apostelen Paulus kjente ord i 1. Korinter 11,23-26:

For jeg har mottatt fra Herren dette som jeg også har gitt videre til dere:

I den natt Herren Jesus ble forrådt, tok han et brød, takket, brøt det og sa: «Dette er mitt legeme, som er for dere. Gjør dette til minne om meg!» Likeså tok han kalken etter måltidet og sa: «Denne kalk er den nye pakt i mitt blod. Gjør dette så ofte som dere drikker det, til minne om meg!» For så ofte som dere spiser dette brødet og drikker av kalken, forkynner dere Herrens død, inntil han kommer.

«Når vi hører ordet 'å huske' tenker de fleste av oss på å tilbakekalle informasjon – huske opplysninger til en prøve, forsøke å tenke på hvor du la fra deg husnøkkelen,» fortalte jeg tenåringene. «Men ordet 'å huske' i dette avsnittet er en dyp form for hukommelse, som å sykle. Det går langt, langt fordi det å bare huske fakta om hva Yeshua gjorde for oss.»

Jeg minnet dem på at nattverd hadde sine røtter i Yeshuas siste Seder-måltid med sine venner, og at å minnes Ham i nattverden betyr å aktivt minnes konteksten hvor dette sakramentet ble gitt oss.

Jeg tok opp sykkelstøtten og satte meg på sykkelen. Jeg hadde ikke syklet på nærmere tretti år, men tippet at egenskapen var så dypt lagret i hukommelsen at jeg fortsatt ville klare det. «Hvem tror at jeg ikke klarer å sykle etter å ikke ha vært på en sykkel på tre tiår?» Rommet brøt ut i latter. De var alle sikre på at jeg kom til å falle eller krasje i noe.

Jeg var ustø, men med suksess trakk jeg et par runder rundt i rommet. Jeg måtte bare bringe det den lenge sovende egenskapen til min aktive hukommelse for å gjøre det. (Jeg håpet på at bildet av meg trakkende rundt på en sykkel rundt i rommet ikke ville være det tenåringene ville huske neste gang de hadde nattverd!)

Yeshua ga ny mening til begeret og det usyrede brødet ved den siste Seder, som Han delte med sine venner, da han fortalte dem at disse kjente symbolene proklamerte utfrielsen og det nye livet Han kom for å gi til hver enkelt av oss.

Alt vi må gjøre er å ta i mot Hans gave... Og huske.

Michelle van Loon

Michelle van Loon og hennes mann Bill bor utenfor Chicago. Bill er medlem av Casparis internasjonale styre og Michelle jobber som forfatter.

Bønneemner

Vær med og be for...

- troende immigranter; for de russisktalende og spesielt de etiopiske troende som har det vanskelig med å bli integrert i israelsk kultur – vanskeligere enn andre immigrantgrupper.
- barn og unge blant immigranter: at de kommer til tro, blir i troen selv etter å ha vært i militæret.
- forfulgte troende i Israel, spesielt i Ashdod og Arad.
- ledertrening og Sabbatskoleseminarene som Caspari arrangerer.
- MF-studentene som deltar i Casparis internasjonale studieopplegg i mars og april.

Ønsker du mer informasjon om Caspari Center og vårt arbeid ta kontakt:

E-post: caspari@caspari.com

Nettside: www.caspari.com

Du kan støtte vårt arbeid gjennom forbønn,

volontørtjeneste og gaver.

Send din gave til Den Norske

Israelsmisjon, kontorr.:

3000.15.24425

(merk "Gave - Caspari")